

Krista Hafner

Iz dnevnika Petáčeve Anče

Zimski večeri

Zimske večere imam zelo rada. Takrat je doma tudi brat Pavle, ki ve zmeraj kaj veselega, da nam ni dolgčas, ko čakamo na mamo, da pospravi v kuhinji in pride k nam molit rožni venec. Pri nas molimo vsak večer rožni venec, prej nihče ne sme v posteljo. Tako hoče mama in mamo moramo vsi ubogati.

Sinoči, ko smo zopet čakali na mamo, nam je Pavle pripovedoval povest o pastirčku z ovčkami. Devet in devetdeset ovac je imel in pasel jih je na drugem bregu široke reke, preko katere je držala samo ozka brv. Pastirček je moral vsako ovčko zase prenesti na drugi breg. Do tu je povedal Pavle, potem pa rekel: »Zdaj pa čakajmo, da bodo vse ovčke na drugem bregu.« Čakali smo in čakali, pa se je zgodilo, da so nam začele oči skupaj lesti in mi je glava kinknila na mizo. Takoj sta bila Francek in Stanko nad menoj: »Anča je zaspana, v posteljo z njo.« Otepala sem se jih in trdila, da so mi le trepalnice težke, ker me oči bolijo. Pa sta si hitro zmislila drugo nagajivost. Francek mi je široko odprl oči, Stanko pa je iskal vžigalico, da bi z njo podprl trudno trepalnico. Rešil me je Pavle, ki me je vzel na hrbet in nosil šuporamo po hiši. Nato me je posadil še na ramena, da sem ga jezdarila in je dirjal in skakal z menoj, da sem poskakovala na njem in zraven cvilila kot mlad žrebiček. Prav nič več nisem bila zaspana.

Nato pa je Pavle začel s svojimi umetnijami in ugankami. Naš Pavle veliko ve in nam zastavlja uganke in naloge, ki jih nihče ne zna rešiti. Vzel je v roko tanko slamico in vprašal, kdo si jo upa preskočiti. Seveda smo se vsi ponudili. Ampak Pavle je tič. Položil je slamico tesno ob steno — in seveda je nihče ni mogel preskočiti. Potem je naučil Francka, kako se pride s prstom skozi zid. Peljal ga je v vežo in mu zavezal oči. Mene pa je postavil ob steno in me naučil, kaj moram storiti. Nato je šel po Francka in ga pripeljal v sobo. Vodil ga je ob steni, mu držal stegnjen kazalec in govoril, ko sta presku-

šala steno: »Tu še ne gre, tu je pretrdo, tule pa bo.« Takrat je potisnil meni njegov prst v usta in jaz sem ga nalahno ugriznila. Tako je prišel Francek s prstom skozi zid. Ali smo se mu režali!

Nazadnje sem morala še jaz Alaha molit. Pavle je razprostrl po tleh staro odejo, to je bila preproga. Nanjo sem pokleknila jaz, predme pa se je postavil Pavle, razširil roki in govoril »Alah il Alah in Mohamed je njegov prerok!« Verno sem ga oponašala in skušala vse natančno tako narediti kakor on. Toda ravno, ko sem imela razprostrte roke in to govorila: »Alah il Alah!«, je Stanko, ki je stal za menoj, potegnil odejo in padla sem po tleh, kakor sem bila dolga in široka. Zdaj so se pa vsi smejali in ko je prišla mama v sobo in vprašala, kaj je, so ji zmagoslavno povedali: »Anča Alaha moli.«

»Kaj, Alaha!« je rekla mama in se nasmejala. »Zdaj bomo našega pravega Boga molili.«

In vzela je veliki molek, ki vedno visi na steni, mi vsi pa smo pokleknioli okoli nje in mama je začela: »V imenu Očeta in Sina ...«

Ali niso res lepi zimski večeri pri nas?

Stric

Tet in stricev imam veliko. Najraje pa imam strica Pavlica, ki je mizar. Kadar nisem v šoli ali doma, sem skoraj vedno pri njem v delavnici. Tam se usedem kar na tla med oblanke in žaganje in se igram. Oblance si našemim v lase in sem čudovita kraljična z zlatimi lasmi iz pravljice. Ali pa si nabere deščice in količke in sestavljam hišice, mize in stolčke in sem bogata hišna posestnica. Stric me nikoli ne zmerja, da mu smetim. Kako pa tudi bi, ko pa je v njegovi delavnici vse tako lepo navlečeno in razmetano. Samo njegovega orodja se ne smem dotakniti. Vse moram pustiti na mestu, kjer je: obličje, svedre, klešče, pile, čopiče, kladiva in žage. Včasih tudi gledam strica, kako dela:

skoblja, žaga, pili, vrta, reže, zabija in barva. Čim večji je trušč in ropot, tem bolj mi je všeč.

Zadnjič mi je stric napravil tudi lep voziček. Silno sem ga bila vesela. Z njim zdaj vozim okoli hiše in prevažam vse, kar koli mi pride pod roko. Tudi za mamo pripeljem pese in korenja iz kleti v kuhinjo, da ima za prašiče. Oni dan pa se mi je usedel na voz Cenek. Zastonj sem mu trobila, da je voz premajhen, on pa pretežek zanj. Ni hotel, pa ni hotel z njega. Postala sem jezna in sem zdirjala z njim po cesti in nalašč zavozila v veliko lužo stopljenega snega. Seveda se je voziček prevrnil in Cenek je cmoknil v lužo.

Pa se ni paglavec prav nič cmeril, kar veselo je čofotal po blatni vodi, kakor bi bil žaba. Le zvečer, ko je prišel ves blaten in umazan domov, me je zatožil mami. Kako je bilo potem, tega pa raje ne bom pisala. Preveč sem žalostna, če se zmislim na to.

Od tega dne pa Cenčka nič več ne maram. Cene mu pravim in nekaj dni sem ga bojkotirala, kakor sta me naučila Francek in Stanko. Ampak Cene se za to še zmenil ni. Res je že pokvarjen in trdega srca, kakor so vsi fantje. Kadar sem mu tiste dni pokazala hrbet, se je tudi on obrnil in odracal k teti Urši, ki je šivilja. Šiva, reže, vbada šivanko in Cenetu meče krpice, ki ji ostajajo pri šivanju. Cene je ves srečen, kadar je pri njej.

Zato pa sem si zdaj zmisllila drugo kazen zanj. Povedala mu bom, da teta Urša ne bo mogla biti njegova birmanska botra, ker je on fant, teta pa ženska. To bo žalosten, ker ima teto tako rad. Saj sem bila tudi jaz žalostna, ko so mi povedali, da mi stric Pavlica ne bo mogel birme vezati. Naj se Cene enkrat cmeri, ker me je zatožil mami.

